

Postanowienie z 13 października 2004 r., [Ts 55/04](#)
**NIEDOPUSZCZALNOŚĆ SKARGI KONSTYTUCYJNEJ ZMIERZAJĄCEJ
DO UZUPEŁNIENIA SYSTEMU PRAWA**

Rodzaj postępowania: wstępna kontrola skargi konstytucyjnej Inicjator: osoba fizyczna	Skład orzekający: 3 sędziów	Zdania odrębne: 0
--	--------------------------------	----------------------

W swojej skardze konstytucyjnej Wiesław G., wykonujący zawód doradcy podatkowego, zakwestionował przepisy dopuszczające osoby wykonujące ten zawód do występowania przed sądami administracyjnymi w charakterze pełnomocników stron w sprawach podatkowych. Zdaniem skarżącego, z przepisów tych wynika niezgodny z Konstytucją zakaz udziału doradcy podatkowego w charakterze pełnomocnika strony w postępowaniach sądowych innych niż dotyczących spraw podatkowych. Ograniczenia takiego nie ma w przypadku osób dopuszczonych do wykonywania zawodu adwokata lub radcy prawnego.

Skarga konstytucyjna do Trybunału została wniesiona w związku z postanowieniem Naczelnego Sądu Administracyjnego odmawiającym dopuszczenia skarżącego do udziału w postępowaniu w charakterze pełnomocnika w sprawie dotyczącej ceł.

Stosownie do art. 49 w związku z art. 36 ustawy o TK skarga konstytucyjna została poddana kontroli wstępnej przez sędziego Trybunału. [Postanowieniem z 1 lipca 2004 r.](#) (sygn. jw.) odmówił on nadania skardze dalszego biegu, uznając, że skarżący nie wskazał, w jaki sposób kwestionowana regulacja naruszyła jego konstytucyjne prawa i wolności, w istocie zaś postuluje uzupełnienie systemu prawa o brakującą, jego zdaniem, normę, która umożliwiłaby mu występowanie przed sądami w charakterze pełnomocnika strony także w sprawach celnych. Od tego postanowienia skarżący wniósł zażalenie, które zostało rozstrzygnięte omawianym tutaj postanowieniem.

W zażaleniu skarżący powołał się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 10 lipca 2000 r., [SK 12/99](#). W wyroku tym Trybunał stwierdził niekonstytucyjność art. 1 kodeksu postępowania cywilnego, o ile przepis ten jest rozumiany w ten sposób, że w zakresie pojęcia „spraw cywilnych”, rozpoznawanych przez sądy powszechne, nie mieszczą się roszczenia dotyczące zobowiązań pieniężnych, których źródłem jest decyzja administracyjna.

ROZSTRZYGNIECIE

Trybunał nie uwzględnił zażalenia na postanowienie o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

GŁÓWNE TEZY UZASADNIENIA

1. Przedmiotem skargi konstytucyjnej (art. 79 ust. 1 Konstytucji) mogą być jedynie przepisy, które stanowiły podstawę prawną ostatecznego orzeczenia sądu lub organu administracji publicznej o konstytucyjnych prawach i wolnościach skarżącego. Skarżący powinien przy tym wykazać, że to właśnie w treści kwestionowanych przepisów należy upatrywać źródła zarzuconego naruszenia wolności lub praw zagwarantowanych mu przez Konstytucję. Innymi słowy, w skardze należy uprawdopodobnić, że warunkiem przywrócenia stanu zgodności z Konstytucją jest usunięcie z systemu prawnego normy, która doprowadziła do niedozwolonej ingerencji w status konstytucyjny skarżącego.
2. Brak w systemie prawa określonej, postulowanej przez autora skargi konstytucyjnej regulacji prawnej (przypadek zaniechania ustawodawczego) nie może być usunięty przez tzw. orzeczenie interpretacyjne Trybunału Konstytucyjnego – stwierdzające konstytucyjność bądź niekonstytucyjność istniejącej regulacji prawnej przy określonym jej rozumieniu. Trybunał nie ma bowiem kompetencji do „uzupełniania” obowiązującego stanu prawnego o nową normę prawną; jej wykreowanie jest możliwe tylko na drodze prawodawczej. Czym innym jest natomiast sytuacja, jaka wystąpiła np. w sprawie [SK 12/99](#) (wyrok z 10 lipca 2000 r.), w której Trybunał wyeliminował normę wyinterpretowaną z zaskarżonego przepisu, która oznaczała niezgodne z Konstytucją zawężenie zakresu stosowania tego przepisu.

Przepisy Konstytucji i ustawy o TK

Konstytucja

Art. 79. 1. Każdy, czyje konstytucyjne wolności lub prawa zostały naruszone, ma prawo, na zasadach określonych w ustawie, wnieść skargę do Trybunału Konstytucyjnego w sprawie zgodności z Konstytucją ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o jego wolnościach lub prawach albo o jego obowiązkach określonych w Konstytucji.

Ustawa o TK

Art. 36. 1. Wniosek [...] prezes Trybunału kieruje do wyznaczonego przez siebie sędziego Trybunału w celu wstępnego rozpoznania na posiedzeniu niejawnym.

2. Jeżeli wniosek nie odpowiada warunkom formalnym, sędzia Trybunału wzywa do usunięcia braków w terminie 7 dni od daty zawiadomienia.

3. Gdy wniosek jest oczywiście bezzasadny lub braki nie zostały usunięte w określonym terminie, sędzia Trybunału wydaje postanowienie o odmowie nadania wnioskowi dalszego biegu.

4. Na postanowienie w sprawie nienadania wnioskowi dalszego biegu wnioskodawcy przysługuje zażalenie do Trybunału w terminie 7 dni od daty doręczenia postanowienia.

5. Trybunał, na posiedzeniu niejawnym, postanowieniem pozostawia bez rozpoznania zażalenie wniesione po upływie terminu określonego w ust. 4.

6. Po stwierdzeniu, że zażalenie zostało wniesione w terminie, prezes Trybunału kieruje je do rozpoznania na posiedzeniu niejawnym przez Trybunał i wyznacza termin rozpoznania.

7. Trybunał, uwzględniając zażalenie, kieruje sprawę do rozpoznania na rozprawie. Na postanowienie o nieuwzględnieniu zażalenia nie przysługuje środek odwoławczy.

Art. 49. Skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu; art. 36 stosuje się odpowiednio.